

MACERA

Âlim KAHRAMAN

Şehrin bin bir kokusu arasından bir hastane kokusunu seçerek geldim buralara. Dikkatimi verdiğim o kokuyu kaybetmemek için, kısa nefeslenmelerin dışında, yolda mola vermedim. Varacağım yere varmadan dinlenmek istemedim, su ve yiyecek arayışı içinde olmadım.

Şehrin en içlerine doğru sokulan geniş bir asfalt yolu izledim gelirken. Tepemdeki güneş asfaltı da iyice ısıtmış, iki ateş arasında beynim kaynayacak gibi olmuştu. Siz buna vızır vızır işleyen bir trafiği de ekleyin. Şimdi düşününce şaşır kalıyorum: Bir tekerlek altında kalmadan nasıl kat etmiştim onca yolu. Yeni hayatımda bana mesken olacak bir düzlüğe, o düzlüğün büyük bölümünü kaplayan bir parka bakıyordu aradığım hastane. O bölgede herkesçe bilinen bir kadın ve doğum hastanesiydi bu. Aradığım kişinin bu hastaneye yakın bir yere taşındığını duymuştum.

Sıcaktan dilim sarkmış, karnım da iyice acıkmıştı. Neredeyse iki saatir yoldaydım. Geldiğim yeri sormak için birilerine bakındım. Parkın ölü saatleriydi. Etrafta ne bir kuş ne bir köpek görünüyordu. Birkaç insan vardı yalnızca; onlar da gölgelik yerlerdeki banklarda sessizce oturuyorlardı. Doğal olarak onlara anlatamazdım derdimi. Dipteki çınar ağacının gölgesine doğru yürüdüm. Arka ayaklarımı bir yana, ön ayaklarımı ileriye doğru uzatıp oturdum. Taşan nefesimi toparlamaya çalışıyordum. Kendime önce su, sonra biraz yiyecek bulmam gerekiyordu. Fakat nasıl? Tam ben böyle düşünürken birisinin bana seslendiğini duydum: Buralarda yabancısın galiba, daha önce görmedim seni, diyordu. Başımı yukarı doğru kaldırıncı çınarın alt dallarından birine tünemiş kargayı gördüm. Benim cevap vermeme fırsat kalmadan ekledi: Biraz ileride, ağacın arka tarafında su, dedi. Gidip

hayvanlar için bırakılmış bir kaptan suyumu içtim önce. Zihnime açıklık, gözlerime parlaklık gelmişti. Kargayla tanışmamız böyle oldu.

O gün bana, nerden bulduysa, birkaç kemik parçası da bulup getirdi karga. Aramızdaki tanışıklık bir dostluğa doğru ilerliyordu. Şehrin kenar semtlerinden birinden geldiğimi öğrenince, bazı riskleri de göze alarak buralara hangi sebeple sürüklendiğimi sordu o. Kendi hikâyemin peşine düştüm, dedim. Bu cümle bu hâliyle ne kadar parlaktı; kulağa ne kadar da hoş geliyordu. Hâlbuki hikâyem falan yoktu benim. Bir hikâyede bir cümle olarak vardım yalnızca. Bunun için kendini yerinden yurdundan etmeye değer miydi? Sonra o cümleyi yazan adamı da doğru dürüst tanıımıyordum. Kimdi? Kapılandığım apartmanın bir dairesinde oturmuştu üç-beş sene. Hepsisi o kadar! Peki, buldum diyelim onu: Ne yapacaktım? Beni tanıyacak mıydı? Haydi, hatırladı, onunla nasıl iletişim kuracaktım?

İlk semtimden yola çıkarkenki heyecanımı düşündüm: Hayatımı değiştirecek olan o ani karar bana nasıl da anlamlı geliyordu. Hâlbuki meselenin sağını solunu iyice ele almadan, bilinçsizce yola çıktığımı, belki de yok yere bir maceraya atıldığımı fark ediyorum şimdi.

*

İlk fikir, o gün karganın söylediği bir teselli cümlesinden doğdu diyorum ben: Bugünden geriye bakınca öyle düşünüyorum. Benim, ayakları yere basmayan heyecanlarla hareket ettiğimi görünce, üzülme, demişti o: Kendi hikâyemizi kendimiz yazarız bir gün belki. İnsanlar bizi başka insanların yazdıklarıyla değil, kendi ağızımızdan anlatımımızla tanımış olur! Ben bu sözlere değil ama karganın dostluğuna tutunarak ayakta kalmıştım ilk zamanlar. Karga ise benim söylediğim “kendi hikâyem” sözüne tutulmuş. İlk ışık bende öyle parladıydı dedi, daha sonra bana.

Bir gün, senin hikâyeciyi buldum, diye bana geldiğinde -aradan o kadar zaman geçmişti ki- boş bulunup hangi benim hikâyeci, dedim. Ben unutup gitmiştim ama onun aklına düşen tohum gelişip çimlenmiş, toprak üstüne çıkıp filizler bile vermişti. Bana olanları anlatınca şaşım kaldım. Hâlbuki geçen süre içinde ben etrafı tanımış ve yeni dostlar edinmiştim: İnsanların sempatisini kazanmış, yabancı köpekler buraların bir sahibi olduğunu anlasın diye en kenardaki ağaç gövdelerine, direklere, bazı duvar köşelerine kendi kokumu bırakmıştım. Eskisi kadar kargayı aramaz olmuştum. Karşılaştıkça selamlaşıyor, bazen kısaca hâl hatır soruyorduk birbirimize.

Aslında o da bir hayli meşgul görünüyordu o sıralar. Genel tutumunun dışına çıkarak ortalarda daha fazla boy gösterir olmuştu. Hayvanlardan çok insanlara yönelmiş, parkın karşısındaki taksi durağında sıra bekleyen taksicilerle ahbablığı iyice ilerletmişti. Bir köpek insanlarla vakit geçirebilir, onlara yakın olabilir. Fakat bir kuşun insanlara yaklaşması, tahmin edilemeyecek tehlikelere yol açabilir. Bunu bildiğim için karganın yeni tutumunu yadırgıyor, büyük bir pervasızlık olarak görüyordum. İçimden, başına bir şey gelmeseydi bari diyordum. Sonra da ekliyordum: Ben kendimi maceracı bilirdim, asıl maceracı bizim kargaymış!

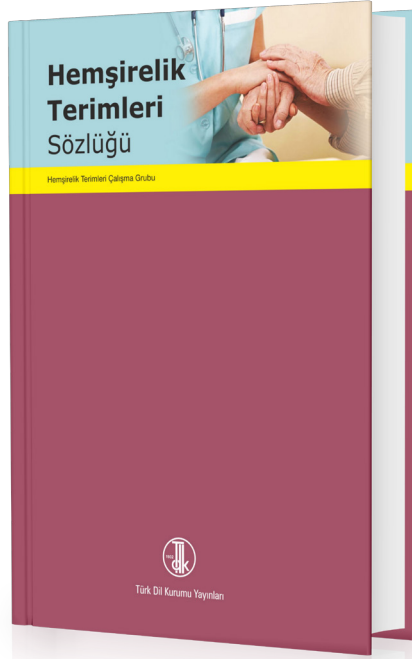
Bir gün kendisine bu düşüncelerimi iletince güldü karga, fakat fazla bir açıklama da yapmadı. Taksicilerle yaklaşmasını, insan dilinin inceliklerini kavramaya çalışıyorum, diye açıkladı yalnızca. Söylediğine göre, bıçkınlıklarına rağmen hayat tecrübesi yüksek insanlar arasında ilk sıralarda gelirmiş onlar. Belki kitabı değil ama sokak dilinin incelikleri; bir dilin en akıcı hâli onların ağzında yaşarmış. Sonra külhani tavırlarına rağmen, insani duygular, en bozulmadık hâliyle onların kalbinde saklıymış. Sevince içten sever, kornası bir kuşa bile derin bir merhametle bağlanmasını bilirlermiş. Gerçekten de taksiciler kargaya kendilerinden biri gibi davranıyor, ona yiyecekler veriyorlardı. Hâl hatır soruyor, âdeta onunla sohbet ediyorlardı.

Korktuğum olmadı. Karga bu yakınlaşmadan bir zarar görmedi. Elde etmek istediklerini elde etti mi, kendisi bilir. Fakat bir zaman sonra birden kesiliverdi bu ilişki. Karga kendini bu kadar ortalığa atmışken, semt sakinlerince de bilinen bir kuş olmuşken birden ortaldan kayboluverdi. Nereye gittiğini kimse anlayamamıştı. Ben de bilmiyordum. Kendini unutturacak kadar bir süre -üç, dört yıl gibi- geçtikten sonra ara sıra parka çıkmaya başlamış fakat en kuytu köşelerdeki ağaçların dallarında vakit geçirerek arkasında kalmaya özen göstermişti.

Uzun kayboluşunun ardından bana geldi bir gün. Merakım uç noktalar daydı. Bunca zamandır nerelerdedin; birdenbire kaybolup bu kadar uzun süre ortaya çıkmayınca sağlığından şüpheye düştüm, dedim. O güldü; şükürler olsun, sağlığım da moralim de çok iyi, dedi. Yüzündeki gülümseme kaybolmamıştı. İşte o zaman söyledi “senin hikâyeciyi bulduk” diye bana. Bu konuyu unutup gitmiş olmam onu daha da keyiflendirmişti. Anlaşıyordu ki, “benim hikâyeci” uzun zamandan beri, onun hikâyecisi olmuştu. Arka sokakların birinde, bir evin en üst katında oturuyor o dedi. Ve beni şaşırtmaya devam etti:

Hikâyeciyile aynı evi paylaşıyormuş; daha doğrusu onun evinin çatı altına gizlice yerleşmiş karga. Oradaki ardiyede eski bir daktilo bulduğunu, o daktiloyla hikâyeler yazmaya başladığını da öğrendim o gün kendisinden. Şimdilik dergilerde yayımlanmaya başlanan bu hikâyeleri bir kitapta toplamayı düşünüyordu. Sen de olacaksın o kitapta dedi en son bana. Yıllar önce peşine düştüğün hayal gerçekleşecek; bir hikâyen olacak senin de!

Ben bunları duyunca fazlasıyla duygulandım. Artık o sulardan çok uzağım, bir hayli yaşlandım, dedim. Fakat irade gücün ve azminden dolayı seni kutlamak istiyorum. Bir kere daha saygıyla eğiliyorum karşında. Hikâyesi yazılacak olan sensin, öyle bir kitapta Kıtırmir'iniz olarak birkaç satırla yer alsam bile bu bana yeter. Dilim bunları söylüyordu ama içimden de bir sevinç dalgası gelip geçiyordu. Yazılacak olan hikâyemi merak etmeye başlamıştım bile.

yeni
çıktı!